

til Jernbaneanlæg, og at det er saa langt fra, at man dermed vil stoppe op, at det tvertimod snarere synes, som om der skal blive Tale om endnu større Udgifter til Jernbaneanlæg. Men under disse Forhold forekommer det flertallet, at den stillede Lovparagraf er velbegrundet, at man ikke, fordi man i en lang Mærætte har været inde paa den Vej væsentlig at tage Pengene til Anlægene af de løbende Indtægter, kan blive ved dermed. Om man skal gjøre det ene eller det andet, er slet ikke noget Principspørgsmaal, men det er et Spørgsmaal om det Hensigtsmæssige, navnlig om, hvorvidt det lader sig forsvare af Hensyn til de øvrige Opgaver, som Lovgivningsmagten har at løse, at blive ved som hidtil. Det forekommer os da ikke, at man kan forblive i det gamle Spor, saa at man til et enkelt Formaal anvender en saa stor Del af Statens Indtægter, navnlig naar der ses hen til de Krav, som allerede nu i forøget Grad stilles og i Fremtiden i endnu højere Grad ville blive stillede til Statskassen. Det viser sig, at de bestaaende Institutioner i stedse større og større Omfang paa Grund af den Udvikling, der er bleven dem tildelt, fordrer større Beløb af Statskassen, Beløb, der naturligvis maa tages af de løbende Indtægter. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at paavise dette. Det er vel bekendt, at man saa i det ene og saa i det andet Lovforslag fordrer et Par Hundrede Tusinde Kr. aarlig til Udvikling af en eller anden Institution. At det forholder sig saaledes, ses jo simpelthen, naar man lægger Mærke til, med hvor mange pCt. Udgifterne til de civile Ministerier — for at blive paa et neutralt Territorium — aarlig stige; det viser sig, at der bestandig fordrer til den behørlige Statsstyrrelse større og større Udgifter. Hertil kommer nu, at den Forandring, som i Tidens Løb i flere Henseender er foregaaet paa det sociale Omraade, nødvendiggjør, at man tager nye Opgaver for, med Hensyn til hvilke man ogsaa gjør Regning paa meget betydelig aarlig Udgifter for Statskassen. Jeg skal i saa Henseender kun nævne Talen om, hvor meget Statskassen skal tilflyde til Sygekasserne. Vi kunne ikke skønne rettere end, at, naar Forholdene ere saaledes, vil det kun være til Skade, om man fremdeles vilde anvende saa meget paa Jernbaneanlæg. Det vil blive til Præjudice for, at Statskassen opfylder andre Fordringer. Vi finde derfor, at naar man skal blive ved med de store Jernbaneanlæg, maa den mulevende Slægt, som har anlagt saa mange Jernbaner for den kommende Generation, ogsaa forlange, at denne nu tager sin Part af Udgifterne. Det er end

Mindretal har rigtignok henvist til, at vi baade for omtrent 10 Aar og for omtrent 20 Aar siden, da der var Tale om betydelige Jernbaneanlæg, toge Pengene af de løbende Indtægter, uanset, at Kassebeholdningen den Gang var mindre end nu. Jeg kan ikke se, at dette siger Noget. For det første tænkte man sig vistnok ikke den Gang, at Kravene til Bidrag af Statskassen til Jernbaner vedblivende skulde være saa store, som de nu vise sig at være; man ventede upaatvivlelig, at der maatte komme den Tid i en nærmere Fremtid, hvor man kunde stoppe op. Dertil kommer, at fordi man den Gang kunde undvære at optage Laan, følger ikke deraf, at man kan gjøre det nu; den Gang var der ganske vist Spørgsmaal fremme om Reformen, men man var dog ikke kommen til at gaa saa rask frem som nu med at tage af Statskassen. Ikke at jeg siger, at dette ikke er vel begrundet, men Faktum er, at vore løbende Udgifter stige Aar for Aar; der var derhos den Gang ikke Spørgsmaal om de nye Opgaver, som nu trænge sig frem. Altsaa fordi der den Gang ikke var nogen Nødvendighed for af Hensyn til Statskassens øvrige Formaal at lægge Udgifterne ved Jernbaneanlæg over paa Efterkommerne, derfor kan den meget godt være til Stede og er formentlig til Stede nu. Saa siger det ærede Mindretal: Ja saa kunne vi jo tage af Marts Indtægter saa langt som de strække, og dernæst bruge af Kassebeholdningen, og naar vi have spist den op, er Tiden der først til at staffe nye Indtægter; dette er Noget, som man til den Tid ikke vil undslaa sig for. Jeg tror nu ikke, at det er en heldig Anvisning at give, særlig som Forholdene stille sig nu. Uagtet det er bitterligt, at Udgifterne tage stærkt til, og uagtet man er sig bevidst, at man staar overfor store, nye aarlige Udgiftsposter, vil man jo ikke alene ikke forøge Statens Indtægter; men man forlanger, at Statskassen skal afgive nogle Millioner af sine aarlige Indtægter. Men under saadanne Forhold kan det virkelig ikke nytte at vise hen til, at man i Tidens Løb atter vil forøge dem. Der synes overhovedet at uddanne sig et nyt Princip, der gaar ud paa, at man, uanset om Statskassens Udgifter stige nok saa meget, dog ikke skal lade Statskassen tilflyde en eneste Øre mere i Indtægter, for det maatte blive absolut fornødent, nemlig naar man Intet har i Kassen. Jeg skal i saa Henseender fremdrage et meget ophjsende Exempel. Det vil jo være bekendt, at der i det andet Thing foreligger et Lovforslag, som gaar ud paa at udvide Kasseflotteriet, en Foranstaltning, hvormed der vilde følge en